

кола и, съ жаленъ поглѣдъ къмъ свои-тѣ братія селены, да изрѣдва сичкы-тѣ; отъ пресъхналый неговъ языкъ и запрашены уста ся чуваше дрѣзгавъ гласъ:

—Побратиме! не сте ли виждали и чували за едного на имя Василь отъ село-то Ташъ-Авлж въ Доброджжъ?

Сѣкый му ся отговаряше:

—Незнамъ братко.

Горкый отстѣпваше да отива до другы кырванъ, дѣ го чакаше същый отговоръ.

Най сѣтнѣ утруденъ, сѣдна подъ едно дърво да си почине. Слънце-то отиваше на пладнѣ; день заминуваше, а нашій юнакъ предаденъ въ тѣжны мысли, никакъ не усѣщаше, че времето минува.

—О, Боже! извика той, като ся исправи на крака и ся ушкати, дни-тѣ вѣрвѣтъ заминуватъ, Станкино-то робство ся продължява, а Василе се нѣма и нѣма...

Послѣ това Петръ ся запѣти къмъ Дунава, за да разхлади блѣдно, нѣ потно си лице. Малко на далечъ той срѣщна единъ селенинъ отъ Сребърнж.

—Добъръ ти пѣтъ юначе, рече му непознатый селѣнинъ, като ся спрѣ.

—Даль ти Господь добро, побратиме.

—Отдѣ, накждѣ отивашъ, запѣта го селѣнинъ-тѣ